

kun at hæve danske forbehold, efter at vælgerne har haft lejlighed til at tage stilling til det på ny.

Men hvis man graver sig fast i beton, som hr. Holger K. Nielsen gør i denne sag, og siger, at det må vi overhovedet ikke ændre på, lad os lade være at kigge på verden omkring os, og lad os lade være med at se, om den har forandret sig, så forråder man de vælgere, over for hvem man har en pligt til at gå i spidsen og give mulighed for at tage stilling til den verden, vi befinder os i.

Det er trist, at SF har lagt sig tilbage i hængekøjen og har taget så meget beton med i hængekøjen, at det lukker både for øjne og øren.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg har lidt svært ved at se, hvad Kanslergade-forliget har med det her at gøre. Jeg mener, man kan sige meget om hr. Uffe Ellemann-Jensen, men en Madsen-Mygdal er han dog ikke, så jeg kan dårligt se, hvad det har med den her sag at gøre.

En af forskellene er vel også, at dengang – så vidt jeg husker – sprang Venstre da ikke fra det forlig, før blækket var tørt. Man kan sige meget om Madsen-Mygdal, men man kunne da vist nok stole på ham.

Problemet her er jo netop, at Venstre sprang fra det her forlig, næsten før blækket var tørt. Det er dér, hele problemet ligger i den her sag, ikke mindst i forhold til en folkeafstemning og i forhold til vælgerne. Der er den dér taktiske holdning og det dér brede smil, der kommer: Ha ha, det var vel nok godt, vi fik klaret den her, ikke sandt?

Det er jo det, som er dybt, dybt sørgeligt, og som giver Venstre problemer og giver politikerne problemer i forhold til befolkningen vedrørende de spørgsmål. Jeg synes, man skulle tage det lidt mere alvorligt. Der var jo tale om en folkeafstemning. Der var tale om forudsætningerne for en folkeafstemning, og det skal man tage lidt mere alvorligt.

Hans-Pavia Rosing (S):

Jeg håber ikke, at der er nogen, der har noget imod, at jeg for et øjeblik vender blikket lidt nordpå.

Nu er den første samling langsomt, meget langsomt ved at rinde ud. En stor del af tiden herinde, i medierne og i befolkningen har været brugt på at diskutere, hvad vi alle sammen kan være enige om er en kedelig sag, som dybt

berører en del af rigsfællesskabet, Færøerne, og som Tinget så sent som i formiddags igen har brugt tid på.

For alle, der har fulgt den såkaldte Færøesag på nært hold, har perioden op til i dag på mange måder været nervepirrende og ikke altid lige behagelig. Bolden, hårdt pumpet op med kravet om en gennemgribende undersøgelse af bank-sagen, har været sparket frem og tilbage mellem den færøske og den danske banehalvdel.

Som repræsentant for den nordligste del af rigsfællesskabet har jeg, ligesom hr. Otto Steenholdt gav udtryk for i formiddags, ikke kunnet undgå at blive præget af at forholde mig til denne krise mellem to dele af rigsfællesskabet.

Jeg har tidligere givet udtryk for, at Danmark i denne sag som den stærke part burde respektere ønskerne og kravene fra den svage part. Dette føler jeg – desværre efter unødigt lang tid – at vi nu endelig har opnået. Det har naturligvis krævet, at begge parter har måttet file i det jerngitter, der i en periode forhindrede kontakt. Jeg respekterer – som vi alle mere eller mindre modvilligt må gøre det i det parlamentariske arbejde – at et flertal er et flertal. Det er vilkårene også i det færøske parlament.

Således skal jeg også anerkende, at vi nu endelig er nået det stade og med spænding kan afvente undersøgelsen.

Den del af rigsfællesskabet, som jeg repræsenterer, Grønland, har ikke i samme omfang tiltrukket sig opmærksomhed. Vi har i det daglige arbejde behandlet en række lovforslag, som for de flestes vedkommende er blevet behandlet uden de store sværds slag.

Dog var der et for Grønland afgørende lovforslag, hvor der i forhandlingsfasen mellem landsstyret og regeringen blev kastet lidt grus i det ellers velsmurte maskineri. Det var forslaget om det danske bloktilskud til Grønland, en vel indarbejdet og nødvendig del af den aftale, som i slutningen af 70'erne blev indgået om indførelsen af det grønlandske hjemmestyre.

Gruset blev fejtet væk med lidt knubbede ord fra det høje nord, og så gik det stort set glat igennem. Folketinget vedtog for kort tid siden at yde bloktilskud, stort set uændret for de næste 3 år, og inden da tilsagde Landstinget under forårssamlingen, som pågår netop nu, det samme lovforslag fuld støtte.

Alle partier er enige om, at bloktilskuddet udgør det helt nødvendige grundlag for udviklingen af en stadig mere selvstændig grønlandsk